

Chemarea la ucenicie a conducătorilor spirituali

Textul de memorat: „În zilele acela, Isus S-a dus în munte să Se roage și a petrecut toată noaptea în rugăciune către Dumnezeu. Când s-a făcut ziuă, a chemat pe ucenicii Săi și a ales dintre ei doisprezece, pe care i-a numit apostoli.” (Luca 6:12,13)

Domnul Isus a depus eforturi energice pentru a face ucenici, știind că viața Lui pe pământ avea să fie scurtă, El S-a dedicat instruirii ucenicilor astfel încât aceștia să poată continua lucrarea după plecarea Sa. El era Învățătorul, dar și Instructorul lor. Învățarea și instruirea sunt două activități înrudite, doar că, de regulă, *învățarea* are sensul de împărtășire a cunoștințelor, pe când *instruirea* sugerează formarea, sau calificarea prin practică și disciplină.

Pregătirea ucenicilor pentru conducere a constat, bineînțeles, și din însușirea de cunoștințe, dar dezvoltarea spirituală era pe primul loc. Pe lângă cunoașterea doctrinei și a teologiei, ei aveau nevoie de o experiență practică în lucrurile privitoare la Dumnezeu, la credință, la greutate, la sfințire și la jertfirea de sine. Numai cunoștințele nu erau suficiente pentru încercările grele care îi așteptau. Isus le-a oferit atât cunoștințe, cât și experiență practică.

Un proiect pentru inima ta

De meditat: Nedemn este să eviți lucrurile mărunte, dar necesare, nu să le faci.

„Adevărata soție și mamă... își va îndeplini datoriile cu **demnitate** și **voioșie**, fără a considera o înjosire să facă ea însăși, cu mâinile ei, ceea ce este necesar într-o casă bine organizată.” – Ellen G. White, *Căminul adventist*, p. 212

Rugăciune: Te rog din nou, Mântuitorule, ajută-mă să învăț demnitatea credincioșiei în lucrurile mici ale vieții!

_____ & _____

De aici începe conducerea

Viața Domnului Hristos pe pământ a fost relativ scurtă și se impunea instruirea fără întârziere a celor care urmau să continue lucrarea de a face ucenici. Pe cine să aleagă? Câți oameni să aleagă? La început, numărul ucenicilor Săi se ridica la câteva sute. Să îi includă pe toți în programul de instruire? Dar, cum o știa prea bine, conducătorii se formează cel mai bine în grupe mici, și nu prin predici susținute înaintea maselor. A decis atunci să aleagă un număr limitat de oameni.

1. Ce a făcut Isus înainte de a-Și alege ucenicii? De ce este faptul acesta important? Luca 6:12-16.

Pentru a alege bine, Domnul Isus avea nevoie de foarte multă înțelepciune și, ca să obțină această înțelepciune, El S-a apropiat de Tatăl ceresc prin rugăciune. Tot la fel, în activitatea de formare a ucenicilor din secolul al XXI-lea, alegerea candidaților pentru conducere ar trebui să fie precedată de rugăciune. Dacă Mântuitorul a considerat că avea nevoie de multă rugăciune pentru a dobândi înțelepciunea necesară, cu cât mai mult ar trebui să o cerem noi în momentul în care îi alegem pe cei însărcinați cu supravegherea progresului misiunii bisericii!

După ce i-a ales pe cei doisprezece, Domnul Isus le-a dat numele de „apostoli”, ceea ce însemna că ei erau reprezentanți împuterniciți, investiți cu autoritate spirituală. Grupul mai mare de ucenici a asistat fără invidie sau resentimente la această rânduire, sau trimitere. Mai târziu, Isus avea să împuternicească grupuri mai mari, de câte șaptezeci de ucenici și poate alte grupuri nementionate în Scriptură. Totuși cei doisprezece apostoli formau cercul apropiaților Lui; lor le reveneau cele mai mari responsabilități și ca atare, ei aveau nevoie de cea mai intensă instruire și de dedicare. Această „rânduire” implică în mod evident existența unei

organizări printre primii creștini. Domnul Hristos i-a învestit pe conducătorii acestei organizații cu capacități și cu o educație pe măsura misiunii încredințate.

Gândește-te ce înseamnă faptul că Isus petrecea mult timp în rugăciune. Ce îți spune aceasta despre viața ta de rugăciune? Ce face rugăciunea pentru tine?

Cunoștințe și experiență (1)

Informația a fost o componentă de neînlocuit a lucrării Domnului Isus. Desigur că, prin ea însăși, informația nu poate transforma, însă orice transformare presupune și informație. Conceptele nu au, prin natura lor, darul de a iniția schimbarea, dar Duhul lui Dumnezeu, care lucrează la inimile oamenilor, produce convertirea.

2. Citește Ioan 16:7-14. Ce spune Domnul Isus aici pentru a ne ajuta să înțelegem care sunt limitele cunoașterii intelectuale în înțelegerea și trăirea creștinismului adevărat?

Cunoștințele biblice împreună cu Duhul divin al lui Dumnezeu alcătuiesc „formula” spirituală care transformă oameni și societăți întregi. Formatorul de ucenici are nevoie să le urmărească pe amândouă.

Creștinismul manifestă o mare considerație față de inteligență, gândire și imaginație. Existența gândirii raționale pretutindeni în Scriptură, respectul foarte mare de care se bucurau învățătorii în iudaism și atenția pe care o acordau scrierii conservării scrierilor vechi, toate mărturisesc despre importanța cunoștințelor.

Creștinismul nu este o religie irațională. Există totuși creștini care ridică emoția, sentimentul și experiența deasupra cunoștințelor. Conform acestei concepții, ceea ce contează este experiența, iar crezul este relativ neimportant. Ascultarea și aderarea la anumite adevăruri nu sunt considerate atât de valoroase. Emoția și exaltarea religioasă devin măsura autenticității spirituale.

Prin însăși existența ei, Scriptura combate această concepție. În lipsa cunoștințelor, experiența este ca un proiectil lansat fără țintă. Pe de altă parte, în lipsa experienței, cunoștințele îi fac pe oameni fără suflet și uneori legalști. Adevărații conducători creștini au recunoscut nevoia de a cultiva ambele elemente, nu numai în viața personală, ci și în viața ucenicilor lor.

Care sunt argumentele logice pentru care ai primit credința? Ce rol a jucat experiența? De ce ai avut nevoie de ambele aspecte?

Cunoștințe și experiență (2)

3. Citește Luca 6:20-49. Ce aflăm din acest pasaj biblic despre cunoștințe și despre experiență? De ce avem nevoie de amândouă atât în viața creștină personală, cât și în formarea de ucenici?

Cunoștințele spirituale sunt indispensabile pentru transformarea spirituală. Domnul Hristos Însuși era privit ca fiind Marele Învățător. El le împărtășea oamenilor cunoștințe înnoitoare în „săli de clasă” din mijlocul naturii, mărginite de țărmul mării sau de coastele munților. Înainte de aceasta, Duhul Sfânt le trezea conștiința adormită ca să accepte aceste adevăruri. Formarea de ucenici este incompletă în absența experienței, dar experiența trebuie să fie ghidată de cunoștințe.

Formatorii de ucenici din secolul al XXI-lea trebuie să se familiarizeze foarte bine cu Scriptura, sursa de informații spirituale autentice. Ei trebuie să le prezinte oamenilor doctrinele și învățăturile fără să se gândească la popularitate sau la avantaje. Dumnezeu le cere să nu lase deoparte nimic și să-i îndrume pe noii convertiți la o înțelegere și o apreciere tot mai mare a adevărilor creștine și îndeosebi a adevărului prezent al celor trei solii îngerești.

4. Ce principiu din Luca 6:39, cu privire la formarea de ucenici, merită să fie reținut? Ce putem face pentru a ne asigura că nu suntem niște călăuze oarbe?

Capacitatea de a împlini cunoștințele cu experiența este forța pe care și-o va dori orice formator de ucenici.

Primii conducători

Un fapt deloc de neglijat este acela că Domnul Isus i-a ales pe conducătorii bisericii din rândul oamenilor smeriți și cu mai puțină educație, și nu din rândul membrilor Sinedriului care erau învățați și buni oratori. Pentru a proclama adevărurile care aveau să răscolească lumea, El nu i-a ales pe învățătorii îngâmfăți, ci pe niște oameni neînvințați. Pe aceștia Și-a propus să-i instruiască și să-i educe pentru a servi drept conducători ai bisericii Sale. Planul Său era ca aceștia să-i învețe la rândul lor pe alții și să-i trimită în lucrarea de răspândire a Evangheliei. „Pentru a avea succes în lucrarea lor, urma să le fie dată puterea

Duhului Sfânt. Nu prin putere sau prin înțelepciune omenească avea să fie vestită Evanghelia, ci prin puterea lui Dumnezeu.” – Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, p. 17

5. Cum ne ajută textele biblice următoare să înțelegem mai bine de ce a ales Hristos conducători pentru biserică din rândul oamenilor smeriți și neînvațați, și nu dintre cei care păreau a avea calitățile necesare pentru conducere? Țefania 2:3; Matei 11:29; Ieremia 50:31; Isaia 57:15.

Este nevoie să fim precauți atunci când încercăm să înțelegem motivele pentru care Isus i-a ales pe acești oameni. Trebuie să înțelegem că El nu era împotriva oamenilor educați. În definitiv, El însuși dăduse dovadă, încă de la o vârstă fragedă (Luca 2:46,47), de cunoștințe bogate. Problema este că, de multe ori, oamenii educați, înstăriți sau puternici nu au dispoziția de a se smeri, o calitate absolut necesară pentru un conducător, în lipsa căreia Domnul nu poate lucra prin ei. Dar lucrurile nu au stat întotdeauna așa: au existat și oameni educați prin care Domnul a lucrat (Nicodim, Iosif din Arimateea, vezi și Faptele 6:7). Ideea este că, în general, oamenii din această categorie nu sunt deschiși la călăuzirea Duhului Sfânt.

6. Ce însușiri sunt amintite în 1 Corinteni 9:19 și Filipeni 2:3? De ce sunt ele esențiale atât pentru conducători, cât și pentru oricine mărturisește Numele Domnului?

Ce putem face pentru ca aceste trăsături să facă parte din caracterul nostru?

Generațiile ulterioare de conducători

Generațiile ulterioare sunt o mărturie despre reușita eforturilor depuse de generațiile precedente. Atunci când eforturile dau rezultate care durează, principiile aflate la baza lor ar trebui să fie studiate și reproduse. A adus metoda lui Hristos de formare a ucenicilor roade semnificative?

Sigur că da. Ea a schimbat lumea. Niciunul dintre noi nu am citi astăzi studiul acesta dacă metoda Sa de instruire a primilor conducători ai bisericii nu ar fi fost eficientă.

7. Citește Faptele 1. Ce aflăm din acest prim capitol al formării bisericii primare despre nevoia de conducători rânduiți de Dumnezeu? Ce calități urmăreau primii creștini la un conducător? (Vezi vers. 22.) Ce idei putem aplica atunci când căutăm conducători corespunzători?

Domnul Isus Și-a instaurat Împărăția și a exemplificat personal principiile care aveau să o facă să dăinuie. Deschizându-le drumul, El a ales conducători care îi predaseră Lui slăbiciunile lor și care depindeau în totalitate de El. Deși erau oarecum desconsiderați de conducătorii religioși și deficienți din punct de vedere al educației formale, ei îi întreceau pe farisei în lucrurile care contează cel mai mult: transparență, smerenie, dependență și sinceritate. Cât de mult înseamnă ca fiecare dintre noi, indiferent de poziția pe care o ocupă în biserică, să manifeste aceste trăsături! Cu timpul, au intrat în biserică și oameni cu o educație formală solidă și cu un statut social înalt.

„Ca reprezentanți ai lui Hristos, apostolii aveau să aibă o influență puternică asupra lumii. Faptul că erau oameni simpli nu avea să le scadă influența, ci mai degrabă să o crească, fiindcă mintea ascultătorilor lor avea să fie îndreptată de la ei la Mântuitorul care, deși nevăzut, încă lucra cu ei. Învățăturile minunate ale apostolilor, cuvintele lor de curaj și încredere aveau să-i asigure pe toți că ei nu lucrau în virtutea propriei puteri, ci în puterea lui Hristos.” – Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, p. 22, 23

Ce trăsături dorești să aibă conducătorii bisericii? De ce? Care sunt trei dintre cele mai importante calități pe care crezi că ar trebui să le aibă? Pregătește-te să prezinți în cadrul grupei răspunsul la această întrebare.

Studiu suplimentar

Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, capitolele „Cei dintâi evangheliști” (p. 349-358), „Ultima călătorie din Galileea” (p. 488-496) și „Predica de pe Munte” (p. 298-314); *Faptele apostolilor*, capitolele „Instruirea celor doisprezece” (p. 17-24), „Marea însărcinare” (p. 25-34) și „Cei șapte diaconi” (p. 87-96).

„În tot câmpul activității lui Hristos, existau oameni care deveneau conștienți de nevoile lor, flămânzind și însetând după adevăr. Venise timpul să se ducă vestea despre iubirea Lui și acestor ființe doritoare. La toți aceștia, ucenicii trebuiau să meargă ca reprezentanți ai Lui. Credincioșii aveau fie călăuziți să-i considere drept învățători rânduiți de Dumnezeu și, când Mântuitorul urma să fie luat de la ei, nu aveau să rămână fără povățuitori.

În această primă călătorie, ucenicii urmau să meargă numai acolo unde Isus fusese mai înainte și câștigase prieteni. Pregătirea lor pentru călătorie avea să fie cât se poate de simplă. Nimic nu trebuia să le abată mintea de la marea lor lucrare sau să trezească în vreun fel opoziția și să închidă ușa pentru lucrarea lor viitoare.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 351

Întrebări pentru discuție

1. Discutați în cadrul grupei răspunsurile date la întrebarea finală de la secțiunea de joi a studiului. Ce puteți învăța din răspunsurile celorlalți?
2. Citește Faptele 6:1-6. Care este, potrivit incidentului petrecut aici, unul dintre motivele pentru care biserica are nevoie de conducători buni?
3. Meditează la ideea menținerii echilibrului între experiență și cunoștințe. Este posibil ca unii oameni să îndeplinească diferit cunoștințele cu experiența, adică unii să pună mai mult accent pe experiență, iar alții pe cunoștințe? Dacă da, cum putem lua în considerare acest aspect în eforturile noastre de formare a ucenicilor? Ce putem face pentru a reține faptul că, dacă noi avem nevoie de un anumit lucru, nu înseamnă neapărat că și alții au nevoie de el? Cum te ajută să răspunzi la această întrebare textul: „Iudeii, într-adevăr, cer minuni și grecii caută înțelepciune.” (1 Corinteni 1:22)?